

ПЕРІОДЪ IV-ый.

(Междоцарствіе.)

Отъ паданьето на първото българско царство при Самуила до неговото въздиганье при Асѣня (1019—1186).

§. 33. Періодъ на междоцарствіето.

Слѣдъ смъртъта на Цимисхія (976), както видѣхмы, България са подигнахъ за независимостта си, която и придоби, но твърдѣ за кѣсо време. България отъ 981—1019, сир. цѣлы 38 години имаше кървава борба съ Византия; и най-подиръ, при И-ра Василия II, Българоубійца, тя бѣше покорена, бѣше обзрѣната въ римска областъ и лишена отъ политическа самостоятелность.

Като станѣ тѣй господарь на цѣла България, Василий въредъ по градоветѣ остави свои управители и накара да съборѣтъ по-много крѣпости, отъ страхъ да не бы болгарытѣ са опитатѣ да поклатѣтъ игото, като иматѣ въ рѣцѣ тѣзи крѣпости. Сетѣтъ той остави България и отиде въ Атина, дѣто мислялъ, че за успѣха на свойтѣ оржжія былъ длѣженъ на покровителството на св. Дѣва Марія, за туй принося на черквата ѣ въ този градъ много богаты дарове. Оттамъ са враща въ Цариградъ, дѣто влазя съ голѣмо тържество прѣзъ *златитѣ врата*, като вървѣли предъ него довицата на покойния българскы царь, сичкытѣ кнезове и кнегини отъ царската крѣвь. Тѣй завоюванъто на България, което предприемахъ напразно другытѣ Императоры едвамъ са свърше отъ тогози Василий II-й, въ 44-та година на неговото царуванье, или 1019 год. отъ христіанската Ера.